

[Ministeren for kulturelle anliggender]

mål, som finder nåde hos de af staten udpegede nævn og udvalg«. Det, der her hentydes til, er formodentlig i første række ydelserne fra Statens Kunstfond til forfattere, komponister, billedkunstnere og kunsthåndværkere, arkitekter, ydelser, som administreres af Kunstfondets tremandsudvalg, bevillingerne til filmstøtte, der administreres af filminstituttet, de bevillinger til teatre, som ministeriet fordeler efter indstilling fra teaterrådet, og endelig de bevillinger til musikformål, som ministeriet fordeler på grundlag af indstilling fra statens musikråd. En forsvarlig og fornuftig anvendelse af bevillingerne til disse kunstneriske formål forudsætter, at man tager den sagkundskab i brug, som inden for de forskellige kunstområder har de bedste forudsætninger for at bedømme kvaliteten i det, der søges støtte til. Derfor må vi have de råd, bestyrelser og udvalg, som jeg har omtalt.

De kunstnere og kunstkyndige, der er indtrådt i disse organer, har påtaget sig et arbejde, som de fleste ikke føler som noget særlig misundelsesværdigt, men som de har taget på sig, fordi de har ment, at det var deres pligt at medvirke til, at de penge, folketingsinvesteringer i kunst, kommer til at give det størst mulige udbytte.

Hr. H. C. Hansen taler foragteligt om, at det gælder om at »finde nåde hos de pågældende råd og nævn«, og for nylig har fremskridtspartiet i et spørgsmål til mig givet udtryk for den opfattelse, at de sagkyndige fordeler midler »efter forgodtbefindende«. Sådan bedømmer hr. H. C. Hansen altså fra sit ophøjede stade den indsats, der bliver gjort. Jeg synes ærlig talt, det er et udtryk for en utrolig arrogance og mangel på respekt for andres arbejde.

Men lad mig vende tilbage til selve spørgsmålet: må der ske forøgelse af bevillingerne til de forskellige kunstarter, herunder teatre og film? Jeg kan kun svare hertil, at der på alle de omtalte områder er et klart ønske om øgede bevillinger.

Da sådanne ønsker kan konstateres, og da regeringen, som det fremgår af statsministerens redegørelse fra oktober forrige år, ikke har ønske om at sætte udviklingen på kulturområdet i stå, er det naturligt at arbejde for, at de ønskelige forbedringer kan gennemføres, så snart som det er muligt.

De økonomiske muligheder, der afgør, i hvilken udstrækning og i hvilken takt sådanne forbedringer kan føres igennem i de kommende år, er et spørgsmål, som må afgøres af regeringen.

På nogle af områderne opnås en hel del allerede i dette folketingsår. Ved den ændring af lov om teatervirksomhed, som forventes gennemført om få dage, vil tilskudsforholdene for børneteater og opsøgende teater blive væsentligt forbedret.

Jeg kan tilføje, at det i øvrigt er min hensigt at nedsætte et udvalg, der skal foretage en gennemgribende revision af teaterloven, der nu efter mange års detailrevisioner må siges at trænge til et almindeligt oversyn. På grundlag af den betænkning, der ventes om kort tid fra målsætningsudvalget for Det kgl. Teater, vil der desuden blive fremsat forslag om en tilføjelse til loven om teatervirksomhed, hvori de nye bestemmelser om Det kgl. Teaters virksomhed vil blive optaget.

Det bør også nævnes, at finansudvalget har givet tilslutning til, at det danske filminstitut anvender 5 mill. kr. ekstra til støtte af den danske filmproduktion, og til, at der stilles yderligere 1,5 mill. kr. til rådighed for statens filmcentrals kortfilm-distribution.

Blandt filmfolk mener man, som det formodentlig er bekendt, ikke, at ekstrabevillingen på 5 mill. kr. til filminstituttet er tilstrækkelig til at sikre en dansk filmproduktions fortsatte eksistens. De, der taler om bevillingens utilstrækkelighed, overser måske, at der gennem entreprisekontrakter og coproduktionsaftaler med Danmarks Radio vil kunne tilføres filmproduktionen adskillige millioner kroner mere, hvad der i det mindste nok vil kunne sikre en overlevelse på kortere sigt.

Men det er jo ganske interessant, at fremskridtspartiet på det sidste radiatorrådsmøde netop har meddelt, at man foretrak en nedskæring af egenproduktionen i Danmarks Radio til fordel for udenlandske film. Det er ikke på den måde, man understreger den kulturelle identitet, som man ellers fremhæver man vil fastholde.

Det er regeringens principielle holdning netop af hensyn til bevarelsen af vor kulturelle identitet, at vi fortsat skal have en national filmproduktion. Jeg tror i øvrigt, der vil være bred opbakning bag dette synspunkt. Det er derfor også en given sag, at vi må ta-